

„VRTČEVA“ PRILOGA.

Angelj ubogim.

(Deklamacija v 19. dan novembra 1886. l.)

Vzpomlád se je približala,
Prinesla cvetja krásnega;
Nebó višnjavo in lepó
Nam kliče: „Góri glej okó!“

Tù stopa siva mamica
Samótna in molčeča vsa,
Težavna je ob brljah pot,
Poišče si počitka kot.

Tik ceste sede na mejnik,
Vzdihuje: „Oh, moj rešenik!
Usmili se me dobri Bog,
In reši béde me nadlog!“

In Ti, ki vsemogočen si,
Ne zabiš reve v milosti;
Oj pošlji meni angelja,
Da v dóm nebeški me peljá!“

In glej, vže angelj mil stojí
Pred njo. — Gospá je milosti!
„Káj tožite, sirota tú
Sameča v bédi — brez mirú?“

Jókaje starka se glási:
„Ga ní, da zame prosil bi,
Da me vzemó v ubožnico,
Kder drugi ubožci bivajo.

„Bolezni starka vže slabím,
Prosjačim, da se preživim;
Izprošen košček krúheka
Je vse, kar ímam dóbrega!“

Molčí zdaj starka; — gube lic
Oblije dvoje jej solzíc;
Gospá se milo nasmejí —
V podobi lepej angeljski.

Obličje žarno govóri,
Da jej pomágati želí,
Ter tiho reví šepetá:
„Le pojdi mirno, mamica!“

„Domóv se vrni brez skrbi,
Dobroti Božjej večje ní,
Vže jutri pride ti pomoč,
Le pojdi, starka — lahko noč!“

In prej ko starka se zavé,
Odšla je tolažnica vže;
Sanjáje vrne se domú,
Izročevaje up Bogú.

Sijál ni jutru solnčni žar,
Pomoč ko starki pride kar.
In kdo je bila ta gospá,
Podoba lepa angelja?

Elizabeta cárinja,
Ubogim mati míljena!
Elizabeto živi Bog,
S cesarjem ves cesarski króg.

A. Perné.